

„... Van Mózesük, és vannak prófétáik, hallgassanak azokra!”

Amikor megnéztem, melyik perikópa jutott nekem (A gazdag és Lázár), először úgy éreztem, „lerágott csont”. Aztán megszólított a gondolat, hogy vajon *kikre hallgatok én?* És *aki rám hallgat*, az vajon milyen irányba alakítja az életét?

Kikre hallgatok én? Nekem kik a prófétáim?

Annak a döntő többsége, amit gondolok, hiszek – de talán még annak is, amit érzek, vagy ami felé az akaratom visz – hallott vagy olvasott szóból, látott-tapasztalt életpéldából származik. Talán továbbgondoltam, talán magamévá tettem, de jórészt mégis másoktól kaptam. Szüleimtől, erős személyiségű közösségi vezetőimtől-társaimtól, egy-két kivételes tanáromtól vagy főnökömtől, esetleg megérintő, revelációként ható olvasmányból... Így állt össze – és persze alakul mindmáig (sőt: remélhetőleg mindhalálíig!) – a prófécia: az Istentől eredő tanítás, hogy merre kell menni, mit kell tenni.

Hálát adok tehát a prófétáimért: akik Isten üzenetét közvetítették és közvetítik számomra, akikre hallgathatok és hallgatnom is kell.

És aki engem hall? Esetleg rám hallgat?

Nap mint nap sok-sok szó hagyja el az ajkamat, sok-sok szó kerül ki kopácsoló ujjaim alól. Persze, ezek többsége munkajellegű vagy köznapi, evilági ügy – mégis rólam, Isten gyermekéről és küldöttéről rajzol képet. És ezeken is múlik, hogy a lényegi, isteni üzenetnek milyen keretet ad. Hiteles-e az életem, hitelesek-e a szavaim? Hú, megbízható vagyok-e a kis, hétköznapi dolgokban, hogy nagyokat is rám lehessen bízni, hogy lényegesebben is érdemes legyen rám hallgatni?

A közösségi találkozók, a misék vagy a lelki beszélgetések alkalmával könnyebben adódik, hogy szavaim válogatottak legyenek, sőt: a szavak mögött meghúzódó érzelmek-gondolatok is odafigyelőek, az örömhírre hangoltak, empatikusak. De mi van a hétköznapiakon? Vajon akkor is ugyanazt a tartalmat közvetítem? Mert ha nem, akkor ezzel lerombolom, érvénytelenítem a jó tartalmakat is! Botladozni, hibázni mindig fogok – de *ne legyen kétféle (többféle) üzenetem*, mert azzal magamat is elbizonytalanodom, és összezavarom a rám hallgatót is!

Schanda Bea, Budapest